స్థూలకాయాన్ని దిండుకు చేరవేసి ఫానుకిందఆయాసపడిపోతున్నట్టు కూర్చున్నాడు తంగముత్తు చెట్టియార్. సుదర్శనాన్ని చూచి ఉలిక్కిపడ్డట్టు లేచాడు.

"ఏమిటి, సాబ్, నిండా ఆలీసం చేస్తివి. . . ఇంతవరకూ చూచి చూచి అమ్మాయి ఇప్పుడే బయటకు పూడ్చి వాది!?" చెట్టియార్ నోట పడి తెలుగు పడుతున్న అవస్థ చూడలేక— "ఏ ఊరు అమ్మాయిది?" అని సరాసరి ప్రసంగం ప్రారంభించాడు, గద్దెమీద అతని సరసనే కూర్చుంటూ.

చెట్టియార్‌లో ఉత్సాహం ఉరకలు వేసింది. మరి కాస్త ముందుకు జరిగాడు.

"యారప్పా నీవు! అదీ పెట్ నాన్ యాడనుంచో తెచ్చి పూడ్చలా!— ఈడన్ మన షోరూమ్‌కాడ ఎస్టర్‌డే నాన్‌దా చూస్తివి. కాలేజ్‌న చదువుతుండెనట— చాలా పసంద్‌గా ఉండి పూడ్చెను. నాను నిండాదా మనసు పడి 'అమ్మా! నీది బొమ్మ నాది షాప్‌ల ఉండవాల! మాడల్‌గా ఉండి పూడ్చుదువా'ని అడిగి తిని. . . ఆరెరె. . . యా. . . యా. . . ఎంత వినయం. . . ఎంత ఇదీ. . .! ! ఆ. . . వణక్కం జెప్పి ఒప్పుకొనినాది . . . అరే, సుదర్శనమప్పా! అంద తునిషి బొమ్మ నీవు సిన్మాస్టార్ మాదిరిగ వెయ్యవాల. అందమాదిరి బొమ్మ యాడ యార్ చూసి ఉండకూడదు. తెరియుమా?"

చెట్టియార్ సంబరం చూస్తే సుదర్శనానికి జుగుప్స కలిగిన మాట వాస్తవం. కాని,అణుచుకున్నాడు.ఏడాదిలో రెండు మూడు సార్లయినా అందమైన మాడల్సుని పెట్టి పెద్ద పెద్ద పెయింటింగ్స్ వ్రాయిస్తాడు చెట్టియార్. వాటి కింద తన మిల్స్ తయారుచేసే ఫాబ్రిక్స్ గూర్చిన అడ్వర్టైజ్‌మెంట్స్ వ్రాయిస్తాడు. ఏటా తన కొక రెండు వేల వరకూ ముట్టజెపుతూ ఉంటాడు. రెగ్యులర్ కస్టమర్. అంతకన్నా మిగిలిన విషయాలు తనకు అనవసరం అనుకున్నాడు.

"అమ్మాయి రాగానే నా థియేటరుకు పంపించండి!" అనేసి లేవబోయాడు.

"అది కుదరదప్పా! పేమ్లి గర్లని చెప్తిని గందా! ఈడనే మాడల్ తీసుకోండి మీరు. మిగిలిన పని మీది థియేటర్‌లో చేసుకోండి! రండి! ఏమి అంత బిజీ చెప్తుంటిరి. మాది వర్క్ మీకు ముఖ్యం కాదా ఏమి? రండి!" అని మేడమీదకు తీసుకుని వెళ్ళాడు.

ఆ గది సుదర్శనానికేం కొత్తది కాదు. చాలా సార్లు అక్కడ మాడల్స్‌ను

చోటు

నీ హృదయంలో ఇంత చోటు ఇమ్మని ప్రేయసిని కోరడంలో అర్థం లేదు. కావలసింది ఆమె ఇంటిలో కాస్తంత జాగా.

—మూర్

చిత్రించాడు. అందుకు కావలసిన సరంజామా, లైటింగ్, ఏర్పాట్లు అక్కడ ఉన్నాయి. గదిలో ప్రవేశించి క్షణకాలం చుట్టూ పరికించాడు. అప్పటికే స్టాండ్‌కు కాన్వాసు బిగించబడి ఉంది. పక్కగా టీపాయ్ మీద ఫ్లాస్క్, సిగరెట్ పాకెట్స్ ఉన్నాయి. కాన్వాసుకు కొంచెం పక్కగా ఆక్వేరియంలో రంగు రంగుల చేపలు చిత్రంగా కదులుతున్నాయి. ఆపిల్ రంగులో వేలాడుతున్న నైలాన్ తెరలు బాల్కనీలోని క్రోటన్స్ మొక్కలను మసకగా దాచేస్తున్నాయి. ఎక్కడినుండో మత్తుగా వస్తున్న అగరుబత్తీల వాసన, టెన్షన్‌ను రిలీజ్ చేస్తూ మంద్రంగా వినిపిస్తున్న చిట్టిబాబు వీణ రికార్డు ప్లేయర్‌లోంచి. క్షణం సేపు మనస్సు తేలికగా కదలాడింది. చెట్టియార్ టేస్ట్స్ ఈ విషయంలో అభినందించకుండా ఉండలేకపోయారు.

సోఫాలో కూర్చుని చిత్రీకరించబోయే పద్ధతిని గురించి యోచించడం ప్రారంభించాడు.

ఉండి ఉండి అతని ఆలోచనలు అమ్మాయి వేపు మళ్ళాయి.

'ఎవ రీ అమ్మాయి! ఉన్న ఊళ్ళోనే పబ్లిసిటీ ఎందుకు కోరుకుంటూంది? పైగా కాలేజీలో చదువుతూందట. పడి వీధిలో తా పెరిగిన అమ్మాయి బొమ్మ పబ్లిసిటీకి ఉపయోగించబడితే కుర్రకారు హుషారు చెప్పనలవి కాదు. ఆ అమ్మాయిని ఏడ్పించి వదులుతారు. తల ఎత్తుకు తిరగగలదా అసలు! ఆమాత్రం ఎరగకుండానే ఒప్పుకొని ఉంటుందా? అసలు కాలేజీ అమ్మాయి కాదేమో? అలా అంటే మోజు పెరుగుతుందని చెప్పి ఉంటుంది. ఈ రోజుల్లో అదొక బిజినెస్ సీక్రెట్. . .'

సున్నితంగా అల్లుకుంటున్న ఆలోచనల గొలుసు తెగిపోయింది. "హాయ్...!" అంటూ ప్రవేశించిం దొక అమ్మాయి. షుర్వా, పైజామా ధరించి ఉంది. హిప్పీ మాడల్ హెయిర్ స్టైల్‌తో చూడగానే ఏ జండరో పోల్చుకోవడం కష్టం. క్షణం తేరిపార జూచి ఆడదే అని సమాధాన పడక తప్పింది కాదు సుదర్శనానికి. 'కర్మరా, బాబూ!' అనుకున్నాడు. ఈమాత్రం అందానికే అంతగా పొగిడాడు — రామచంద్రా!' అనుకున్నాడు. ఎవరు మీరు? ఊరు, పేరు అడగాలనిపించలేదు. "అలా కూర్చోండి" అని యథాలాపంగా స్పాట్ చూపించాడు.

"జస్ట్ వన్ మినిట్!" అంటూ అక్కడే ఉన్న క్రేడిల్ మంచి రిసీవర్‌ను తీసి సుతారంగా చెవికి ఆనించుకుంది. తీగల్లాంటి ఆ వేళ్ళమధ్య ఆపిల్ కలర్ రిసీవర్ సున్నితంగా తిప్పుతూ రింగ్ చేసి, "సిక్స్ జీరో ప్లీజ్!" అంది. రిసీవర్ని రెండవ చేత్తో మూస్తూ, సుదర్శనం వేపు చూసి, "మీా రెవరో తెలుసుకో వచ్చా? !" అంది. సుదర్శనం అయోమయంలో పడి తమాయించుకుని, "తమ రెవరో సెలవిస్తారా?" అన్నాడు.

"ఫైన్!" కీచుమని అరిచింది. "యూ నాటీ బోయ్! వెయిటెబిట్. ఐ నిల్ డీల్ విత్ యు! హలో...ఈజిట్ అగ్జిబిషన్ కౌంటర్?. . . యా. . . రజియా హియర్! ముకుంద్‌ప్రియను ఓ సారి పిలుస్తారా?. . . యేసెస్!. . . ముకుంద ప్రియా! ఫ్రమ్ మాథమేటిక్స్ వింగ్! ...యా." మరోమారు సుదర్శనం వంక చూసి, కొంచెం సేపు ఆగండి అన్నట్లు నవ్వి, తిరిగి రిసీవర్‌లో మాట్లాడటం ప్రారంభించింది. "హలో. . . హాయ్. . . ప్రియే! నేనూ . . . రజియాని. ఏమే, ఫూల్! ఈ దినం నా బర్త్‌డే— గుర్తుందా? ఇంతవరకూ నువ్వు రాలేదంటే. . . తమాషా కర్తా హై క్యా! నో . . . నో ఎక్స్‌క్యూజ్. . . మరో టెన్ మినిట్స్‌లో రావాలి. అండర్‌స్టాండ్? లీవ్ దట్ డర్టీ అగ్జిబిషన్ బిజినెస్ పరె పైల్. టై సిక్స్‌థర్టీ ను వ్విక్కడుండాలి లేదా . . . యూ . . ." బాక్సర్‌లా రిసీవర్‌నే పిడికిలితో గుద్ది క్రేడిల్ చేసింది.

సుదర్శనం పని అయోమయంలో పడింది. 'ఎవ్వ రీ ఆగంతుకి!' అనుకున్నాడు.

సరాసరి సుదర్శనం దగ్గరకు వస్తూ ఎదురుగా సోఫాలో కూర్చుని, "టెల్, మాన్... కోన్ హై తుమ్?" అంటూ కాళ్ళు బారజాపి, చేతులు రెండూ పెనవేసి సోఫాకు చార్లబడ్డ ఆమె తీరు చూడగా సుదర్శనంలో చిలిపితనం చోటు చేసుకుంది.

"నన్ను అనామకుడు అంటారు!" అన్నాడు.

"వింతగా ఉందే! ఇంకా చెప్పండి మన గురించి." ముందుకు పడుతున్న జుత్తు వెనక్కు విగదోస్తూ చిత్రంగా చూసింది సుదర్శనాన్ని.

"నా పేరు అనామకుడు. మీా పేరు రజియా అని విన్నాను. ఈ రోజునే మీరు పుట్టారు కనక వయస్సు ఏడాదిలోపే ఉండాలి! ఆడా, మగా అన్నది ఈ దుస్తుల్లో చెప్పడం కష్టం. ఇది ఆంధ్రప్రదేశమని అరగంట వరకూ నా నమ్మకం. మిమ్మల్ని చూశాక ఆ మాట గట్టిగా చెప్పలేను. ఇదీ సమగ్రమైన— మన చరిత్ర" అని డ్రమటిక్‌గా నిలుచున్న సుదర్శనాన్ని చూచి, పడపడమని చప్పట్లు కొట్టింది.

పకపక నవ్వి, గుక్క తిప్పుకోలేక మెలికలు తిరిగింది. "ఫైన్. . .యూ నాటీ బాయ్! మా ప్రియకు నువ్వు సరియైన జోడీ! ఉండు, ఈ వేళ దానికి నిన్ను పరిచయం చేస్తాను. జోక్ చెయ్యడంలో దాని కదే సాటని దాని కొక గర్వం. అది కాస్త అణిచెయ్యాలి నువ్వు! ఇంతకూ టీ తాగరా మీరు! ఓహ్ మై గుడ్ హెవెన్స్! మరిచాను. ఉండండి. టీ తాగి మాట్లాడుకుందాం." ఫ్లాస్క్‌లో టీ కప్పుల్లో వంచసాగింది. "నాకు రెండు గంటల కొకసారయినా టీ తాగకపోతే తోచదు, బాబూ!" అంటూ ఓ కప్పు అందించింది. దాన్ని అందుకుంటూ, "చూడండీ! నాకు చాలా పనులున్నాయి. మీా రలా కూర్చుని ఏంగిల్ ఇస్తే స్కెచ్ తీసుకుంటాను" అన్నాడు సుదర్శనం. అర్థంకానట్టు చూసింది అతని వేపు.

"సరిపోయింది! ఇదే మీకు మొదటి సారి కావచ్చు. నే చెబుతా రండి!" అని ఆమె రెండు చేతులూ పట్టుకొని ఆక్వేరియం పక్కగా ఉన్న స్టూలు మీద కూర్చుండబెట్టాడు. స్పాట్ లైటు వేశాడు. సైడు లాంపులుకూడా వెలిగించి చూశాడు. ఏంగిలు మార్చి మళ్ళీ లైట్లు వేశాడు. ఇదంతా చిత్రంగా చూస్తూంది దామె.

"చూడండి! నేను వెయ్యబోయేది టీ కంపెనీ బొమ్మకాదు. దయచేసి చప్పున టీ తాగి, కప్పు కింద పెట్టి ఏంగిల్ ఇవ్వండి!" అన్నాడు కాన్వాసు సరిచేస్తూ. విరగబడి నవ్విం దా అమ్మాయి. "మీరు ప్రాక్టికల్‌గాకూడా జోకులు వేస్తారే . . . బలే . . . బలే . . . అమ్మయ్య! మీతో కాలక్షేపం బలే ఎంటర్‌టైనింగ్‌గా ఉంది. జస్ట్ వన్ మినిట్. టీ తాగుతూ నవ్వితే పలమారు తాను. ప్లీజ్! జోక్ చెయ్యద్దు, బాబూ!" అంటూ గబగబా టీ సిప్ చేసి, కప్పు కింద పెట్టేసి, "నేను రెడీ. . . కానివ్వండి!" అని స్థిరంగా కూర్చుంది. సుదర్శనం మళ్ళీ ఏంగిలు సరిచేశాడు. నచ్చలేదు.

అన లామె హెయిర్ స్టైల్ మహ

యాదృచ్ఛికం

—శ్రీ నీలిమ

చిరాగ్గా ఉంది. అందులోనూ అగరు బత్తీల్లా ఉండే అమ్మాయిలను అందంగా వెయ్యాలంటే అవస్థే మరి! అసలా కాస్ట్యూమ్సు ... ఏవీ తన అభిరుచికి తగ్గవిగా లేవు. అయినా, తప్పదు. ఇది కమర్షియల్ ఆర్ట్! ఇక్కడ అభిరుచులూ, అభిప్రాయాలూ అంటే చెల్లదు — వేలంవెర్రి! ఉన్నంతలో ఒక ఏంగిల్ నిర్ణయించుకొని స్కెచ్ గీయటం ప్రారంభించాడు. కెవ్వుమని కేకవేసి ఆ అమ్మాయి లేచి ముందు కొచ్చింది. "ఇదిగో, మాన్! ... బొమ్మ వేస్తానని కోతి బొమ్మ వెయ్యొద్దు! అది చాలా పాత జోక్! ... తెలుసా? ... ఆఁ" అంటూ గబగబా మళ్ళా స్పాట్‌లో కూర్చుంది.

సుదర్శనం తల బాదుకున్నాడు. "మీరు సరిగ్గా కోఆపరేట్ చెయ్యటం లేదు." విసుగ్గా అన్నాడు. ఇంతలో చెట్టియార్ వగురుస్తూ గదిలో అడుగు పెట్టాడు. "అదే ... రాజామణి ... నీవు యిాడదా వూడిస్తివి ... నీ ఫ్రెండ్సంతా క్రిందదా చూస్తుంటిరి... పోమా! నీకు యిాడనేం పని ..." చెట్టియార్‌ను చూస్తూనే రజియా లేచి నించుంది. "అప్పా ... ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి నన్నా పేరుతో పిలవ్వద్దని— రజియా అనలేవూ? ఐ డోంట్ లైక్ దట్ సదరన్ టంగ్!" అని విసురుగా మేడ దిగి పోయింది. మెట్లదగ్గర నించుని సుదర్శనంతో — "ఐ విల్ కమ్ సూన్. థాంక్యూ!" అని గాలిలో చేయి ఊగిస్తూ దిగి పోయింది.

"ఈమె మాడల్ గర్ల్ కాదా! ?" ఆశ్చర్యంగా చూశాడు చెట్టియార్ వు.

"యారప్పా? ... ఇది నా కొడుకు కూతురు. చిన్న తనంలో నార్దన్ ఇండియాలో పెరిగింది. అందమాదిరి మాట్లాడును. నాన్‌దా యిాడనే చదివిస్తుంటిని. కొంచెం గారాబు. మాడల్‌ను ఇప్పుడుదా పంపిస్తును" అని అతను కూడా మెట్లు దిగి పోయాడు.

నిట్టూర్చి సోఫాలో కూలబడిపోయాడు సుదర్శనం. టెలిఫోన్ మోగటం ప్రారంభించింది. ఎవరన్నా వచ్చి తీస్తారని ఉదాసీనంగా ఊరుకున్నాడు. ఎంతకూ ఎవ్వరూ రాకపోవడంతో తప్పనిసరిగా రిసీ

వర్ తీసి, "హలో!" అన్నాడు. అవతలి నుంచి వినిపించిన కంఠం వినడంతో శరీరమంతా చ్రాకిన్ పాకినట్టనిపించింది. మధురంగా, మంద్రంగా ఉందా ధ్వని.

"ఎవరు మాట్లాడేది? రజియానా?" ప్రశ్నించిందా గొంతు.

క్షణం తటపటాయించాడు. చివరకు "ఆమెను పిలవమంటారా?" అన్నాడు.

"అక్కరలేదు! కాని, పార్టీకి రాలేనని మాత్రం చెప్పండి!"

"ఇంతకూ మీరెవరు? !" అడగక తప్పింది కాదు సుదర్శనానికి.

"ప్రియ అని చెప్పండి చాలు!"

"ఇప్పుడే కదా మీరు వస్తానని ఆమెతో చెప్పారు? !" కుతూహలం చంపుకోలేక అడిగేశాడు.

ఆలోచిస్తున్నట్టుంది — రిసీవర్ మౌనంగా ఊరుకుంది క్షణంసేపు.

"సరే! మళ్ళీ ఫోనుచేస్తానని చెప్పండి... థాంక్యూ!" అంటూ ఫోను దించేసిందామె.

రిసీవర్ ఉంచుతూ వెనుదిరిగిన సుదర్శనం నిశ్చేష్టుడై నిలుచుండిపోయాడు. ఎదురుగా చెట్టియార్ అపరంజి బొమ్మలాంటి అమ్మాయితో నిలుచున్నాడు. అజంతా శిల్పాల సోయగాలు ఆమె తనువులో అణువణువునా కనిపిస్తున్నాయి.

"ఈయన సుదర్శనం అని పెద్ద ఆర్టిస్టు! ... ఈమే నవ్వా మన మాడల్ ... అమ్మాయి పేరు చంద్రికా రాణి!" పరిచయాలు పూర్తిచేసి మేడ దిగిపోయాడు చెట్టియార్.

మౌనంగా నమస్కరించిన ఆమె అందాలు మరోసారి అంచనా వేసుకున్నాడు. విశాలమైన ఆమె నేత్రాలు అరమోడ్పుగా అగాధమైన భావాలను వ్యక్తీకరించ చాలి ఉన్నాయి. అధరాలు సుకుమారంగా, రసమయ భావనలను రగల్చగలవిగా సునిశితంగా ఉన్నాయి. ఆ రెంటికి మధ్యగా నాసిక సుమ సారథిలా నిటారుగా నిలుచుని ఆ వదనాని కొక వింత సోయగాన్ని ఆపాదిస్తోంది. ఆ సౌందర్యంలో పర్షియన్ శిల్పాల జిలుగు ఉంది. సౌష్ఠవం మీద యౌవనం పాలరాతిమీద వెన్నెలలా మెరుస్తోంది. సుదర్శనంలోని ఆర్టిస్టు కదిలాడు. కుంచె ముందా, రంగు ముందా అని వేంపా, ఆంతర్యం పోటీలు పడుతున్నాయి. చేతినున్న సిగరెట్ నిండా దమ్ము లాగి ఆష్ట్రేలో పడేశాడు. "స్పాట్‌లో కూర్చోండి, చంద్రికా రాణీ!" అని ఎగసిపడే గుండెలతో కాన్వాసు సరిచేయసాగాడు. స్విచ్‌బోర్డ్‌లో లైట్లను ఆన్ చేసి వెను దిరిగాడు. ఆమె నిండుగా

కప్పుకున్న ఆచ్ఛాదనను తొలగించేసింది. ఆశ్చర్యం! మొగలాయిల నాటి అలంకారాలతో మె...వరకూ ఆచ్ఛాదించుకున్న పావడా! పైన కంచుకం లాంటి ఆచ్ఛాదన తప్ప ఆమెపై వస్త్రాలు లేవు. మెలి దిరిగిన నాగకన్యలా కూర్చుని ఉంది. శరీరం మీద స్పాట్ లైట్ కాంతి నీటి మెరుపులు చిమ్ముతూంది. అణువణువునా శిల్పి సౌందర్యాన్ని పరీక్షించే అందాల రాశిని ఎలా పట్టాడు సేఠ్ జీ! విస్తుపోయాడు సుదర్శనం. క్షణాలు దొర్లుతున్నా కుంచె కదలకపోవడం చూచి, "కూర్చోవడం బాగాలేదా!" అని ఏంగిల్ మార్చబోయిందామె. "అహహా! కదలబోకండి. ఏంగిల్ చక్కగా ఉంది. నేను వెలుగు నీడల్ని చూస్తున్నాను. యూ ఆర్ ఏ పెర్ఫెక్ట్ మాడల్ ... ఫైన్!" అంటూ స్కెచ్ గీయడం ప్రారంభించాడు. అంతర్యంపై ఎదుటి దృశ్యం కోటి జలపాతాల పన్నీటి తుషారాలు జల్లుతూంది. రసప్లావితమైన మనస్సు తియ్యని భావ లహరిలో పయనిస్తోంది. స్కెచ్ ముగిసినా తృప్తి కలగలేదు. కనులముందు నిశ్చలంగా ఉన్న చేతన సౌందర్యాన్ని రంగుల్లో శాశ్వతంగా బిగించాలనే కాంక్ష మనస్సును ఉప్పెనలా ఊపేస్తోంటే, కుంచె కదం తొక్క సాగింది. రంగులు రంగారుతున్నాయి. గంటలు

ప్రేమించిన మనిషి

ప్రేమ ఎప్పుడూ వృథా కాదు. నీవు ప్రేమించిన స్త్రీ నీ ప్రేమను తిరస్కరిస్తే, అది తిరిగి నీ దగ్గరకె వచ్చి నీ హృదయాన్ని నింపుతుంది. అప్పుడు నీ ప్రేమ నీలోనే ఉంటుంది. మంచి ప్రేమికులంతా భగ్న ప్రేమికులే.

—వాషింగ్టన్ ఇర్వింగ్

దొర్లుతున్నాయి. నిశ్శబ్దం నిరంకుశంగా నాట్యం చేస్తోంది వారి మధ్య. అదే భంగిమలో, ప్రఫుల్లవదనంతో మలచిన శిల్పంలా సహనంతో కూర్చుని ఉందామె. ఆమె చూపులు ఎటో దిగంతాల కావల చూస్తున్నట్టుగా, ఆశలు చిప్పిలుతూ అట్టాగే నిలుచుండిపోయాయి. దీర్ఘతరమైన ఆ కాల పరిమితికి శరీరం ఉస్సిపోయింది. ఒళ్లు వేడికి వదనం నించి స్వేద బిందువులు చెమరుస్తున్నాయి. అవి ఆమె సహనానికి అడ్డంకులు కాలేక

పోయినవి. ఆ కొద్ది గంటలూ గదిలో కాలం స్తంభించిపోయింది. దాదాపు చిత్రమంతా పూర్తయింది. ఇంక బాక్ గ్రౌండ్ వర్క్ చెయ్యాలి. అప్పుడు గుర్తించాడు సుదర్శనం ఆమె స్థితిని. వెంటనే లైట్ ఆఫ్ చేసి, "ఇంక మీరు లేవవచ్చును!" అన్నాడు.

ఆమె నిండా ఊపిరి తీసుకుని స్వేద బిందువులు తుడుచుకుంది.

"చాలా చక్కగా కో-ఆపరేట్ చేశారు! మీలాంటి మాడల్‌తో నే నింతవరకు పనిచెయ్యలేదు!" అన్నాడు కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా.

"థాంక్స్! నా విధి నేను నిర్వహించాను! ఇందులో పొగడవలసింది లేదు. మీలాంటి సహృదయులైన కళాకారునికి మాడల్ కాగలిగినందుకు గర్విస్తున్నాను." చిరునవ్వుతో వినయంగా చెప్పిందామె. అమాయికంగా తోచే ఆ నవ్వులో శిశిరంలోని శీతల గాలులున్నాయి.

"చాలా అలిసిన ట్టున్నారు. కొంచెం టీ తాగండి."

"క్షమించండి! నాకు అలవాటులేదు!" బిడియంతో నిరాకరించింది.

"నో! ... పుచ్చుకోండి! ఇలాంటి సమయాల్లో టీ ఎంతయినా అవసరం!" అందించాడామెకు. పుచ్చుకుంది. ఇద్దరూ కప్పుల్లోనికి చూసుకుంటూ టీ సేవిస్తున్నారు. ఇద్దరి మనస్సుల్లోనూ ఓ రకమైన తృప్తి. మనసులు అలతిగా తేలిపోతూ హాయిగా ఉంది. ఆ స్థితి కళాభిరుచి కలవారికి తప్ప అన్యులకు అననుభూతము. వర్ణ సమామ్నాయమునకు అందని రసప్లావిత స్థితి అది.

"మరి నేను సెలవు తీసుకోనాండి? నాతో పని పూర్తయినట్టే కదా?" కప్పును టీపాయ్ మీద ఉంచి, లేచిందామె.

"ఆ! దాదాపు పూర్తయినట్టే. మీరు వెళ్ళిపోవచ్చు." సభ్యతగా తానూ లేచాడు. నమస్కరించి మెట్లవేపు నడుస్తోందామె. ఆ తీరు వింతగా తోచింది సుదర్శనానికి.

"మీ బొమ్మ — ఎలా ఉందో చూచుకోరా?" ప్రశ్నించాడు. వెనుదిరిగింది.

"నాలోని నన్ను చూసుకునేందుకే నాకు తీరిక లేదు, మాస్టారూ! ఇతరులకు నే నెలా కనిపించినా ఒక్కటే! వస్తాను."

"పోనీ! ... మరోసారి మీ దర్శనాన్ని నేను అభిలషించ వచ్చునా?!"

"అవశ్యకమైతే — అవకాశం కలిగితే తప్పక కలుస్తాను. మరి సెలవా?" గది

వీడిపోయిందామె.

ఆలోచనగా, అటే చూస్తూ నిలుచుండిపోయాడు. గదిలోని చైతన్యం గడప దాటిపోయింది.

కదిలి చిత్రం ముందుకు వచ్చి నిలుచున్నాడు. చూచినకొద్దీ ఏవేవో చిక్కుముడులు, గతంలోవి, పురిసీడుతూ కనిపిస్తున్నాయి. మరేవో సున్నితమైన మమతానురాగాలు ముడివేసుకుంటున్నాయి. ఆ జిగ్ జాగ్ లైన్స్‌ని విడివిడిగా చూడటానికి వ్యర్థ ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. సంధ్యారుణ కిరణాలు గాజు కిటికీలోంచి ప్రసరిస్తూ వాతావరణాన్ని రాగభరితం చేస్తున్నాయి. సిగరెట్ ముట్టించాడు. గుండెల నిండా వెచ్చగా అల్లుకున్న పొగ నేర్పుగల ప్లేయర్‌లా కిక్ ఇస్తోంది. మెట్లమీద ఎవ్వరిదో చప్పుడు వినిపించడంతో చిత్రంపై తెరను కప్పేశాడు.

"ప్రియా! ... ఇదిగోనే ఇందాక నే చెప్పిన జోక్ మాస్టరు! ఇప్పుడు మీ ఇద్దరికీ జోకుల కాంపిటేషన్ పెట్టి మేమంతా కాలక్షేపం చేస్తాం ... ఈ రాత్రికి ఎంటర్‌టెయిన్‌మెంట్లన్నీ కాన్సిల్ చేస్తాను." రజియా ఎగిరిపడే సాగర తరంగంలా వచ్చిపడింది గదిలోకి. 'ఈ పిల్ల ధోరణికి తుదీ మొదలూ ఉండదురా, బాబూ' అనుకుంటూ వెనుదిరిగి చూచాడు. రజియాతో ఉన్న అమ్మాయిని చూడగానే ఆశ్చర్యం, ఆనందం రెండూ కలిగాయి. "మీరా, అపరాజితగారూ! నమస్తే!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"మీరూ ... !!" క్షణకాలం జ్ఞాపకం చేసుకోబోయింది ఆ కొత్త అమ్మాయి.

"నేను ... నేనే ... పరాజితుణ్ణి!" గుంభనంగా నవ్వుతున్న అతని వదనంలోకి చూసి గుర్తు వచ్చినట్టు మౌనంగా రెప్ప లల్లార్చి తల వాల్చుకుందామె.

"హాయ్! హాయ్! నాయకా!" అన్నది రజియా. "చిత్రంగా ఉన్నదే మీ సంగతి? ఇందాక మీ పేరు అనామకుడు! ఇప్పుడు పరాజితుడు! ... క్యా హై సాబ్? మీ రేమన్నా జానపద సినిమాల్లో హీరోనా రీలు కొకపేరు మార్చెయ్యడానికి? ఇంతకూ మీ ఇద్దరికీ భేటీ ఎప్పుడు జరిగిందోయ్!" ముకుంద భుజం మీద పొడిచింది రజియా. పెద్దవుల్లోనే నవ్వుకుని ఊరుకుంది ముకుంద.

"వెధవ పోజు లెయ్యకు! చెప్పమంటుంటే?" రెట్టించింది రజియా. చెప్పక తప్పింది కాదు.

"ఇంతకు క్రితం ఆయన ఎగ్జి—బిషన్‌కు వచ్చారు. (టేబుల్ సెవన్

సొల్యూషన్ చెయ్యలేక ఓడిపోయారు." చెప్పింది.

"అయితే, అంతమాత్రానికి నీకు 'అపరాజిత' బిరుదా! అన్యాయం! పద్మశ్రీ కంటే మరీ ఘోరం. ఏమండీ, జోక్ మాస్టారూ! ఇంతేనా తమరి పస? చూస్తారా! నేను మీ తరఫున ఉండి ఆ సొల్యూషన్ చేసి గెలిపిస్తాను."

"రజియా! నీకు బుద్ధిలేనట్టుంది! పద, మనం క్రిందకు పోయి ఏర్పాట్లు చూడాలి." గుర్తుచేసింది ముకుంద.

సుదర్శనానికి ఆ సొల్యూషన్ తెలుసుకోవాలనే కుతూహలం కలిగింది. "మాడమ్! ఇఫ్ యూ డోంట్ మైండ్ ... ప్లీజ్ ... మరొక్కమారు ఆ ఆట మీ ఇద్దరూ ఆడి చూపించండి. తెలుసుకోవాలని ఉంది."

"క్షమించండి, మాస్టారూ, ఎగ్జిబిషన్ ముగిసేవరకూ ఆ రహస్యం రిలీవ్ చెయ్యకూడదనే నిబంధన ఉంది. అయామ్ వెరి వెరీ సారీ ఫర్ ది రిజెక్షన్! అయినా, మీరు దాన్ని పరాజయంగా తీసుకోనక్కరలేదు. కిటుకు తెలిస్తే ఎవరైనా సాల్వ్ చెయ్యవచ్చు." పొలైట్‌గానే నిరాకరించిం దామె.

"ఓస్ ... పెద్ద పోజ్! ఏం కాదు. నే చెబుతా వినండి! కౌంట్ ప్రారంభించినప్పుడు, మొదట ఎవరు పది చేసుకోగలుగుతారో వాళ్ళే మరి కాస్త జాగ్రత్తపడి పదిహేడుకూడా తమ హాండ్‌తోనే కౌంట్ చేస్తే థర్టీ టూ వాళ్ళకే వస్తుంది. హావ్ యూ నాట్ అండర్‌స్టుడ్! అంతేనా, మేడమ్? ఏ మై రాంగ్!!" ఎకసెక్కంగా చూసింది ముకుందంవేపు రజియా.

"ఉద్ధరించావులే. పద!" రజియాను ముందుకు తోసింది ముకుంద.

"వచ్చేస్తా ... ఉండు ... వన్ మినిట్! ఏదీ ఇందాక నా బొమ్మ వేస్తున్నారు? ఇంకా పూర్తికాలేదా!" అంటూ చరాలున కాన్వాసు మీది తెరను లాగేసింది.

"బాప్‌రే! ... ఎవరిదీ! ! ?" నివ్వెరబోయి క్షణంసేపు నిలుచుండిపోయింది రజియా.

ఆమె కేకకు వెనుదిరిగిన ముకుంద, చిత్రాన్ని చూచి మరికొంచెం దగ్గర కొచ్చింది.

ముడుతలుపడ్డ ఆమె భృకుటి మధ్య ఆశ్చర్యం, ఆందోళన — ఇంకా అలాంటివేవో చిక్కుముడులు పడుతుండటం గమనించాడు సుదర్శనం. క్రుటిలో ఆ భావాలను తుడిచేసుకుని వీలైనంత స్వచ్ఛంగా కనిపించి, నిటార్చింది. మరోమారు సుదర్శనం కళ్ళలోకి అనుమానంగా చూచి చరచర క్రిందకు దిగిపోయింది రజియాతో.

ఆ తీరూ జోరూ అవగాహనకు రాలేదు సుదర్శనానికి. ఎందు కీమె మరీ ఇంత నిరంకుశంగా ప్రవర్తిస్తూ ఉంటుంది? బాప్‌రే — చాలా సెన్సిటివ్! అనుకున్నాడు. వాళ్ళంతా ఏదో పార్టీ అరేంజ్ చేసుకుంటారల్లే ఉంది. ఇక మనం ఇక్కడి నుంచి తొలగిపోవడం మంచిది అనుకుని కాన్వాసును ఫ్రేమ్ నుంచి వేరుచెయ్యబోయాడు. రంగులు ఇంకా ఆరలేదు. మరో గంట కాలమైనా కదపటానికి వీలులేదు. అనాలోచితంగానే ఆ చిత్రాన్ని చూస్తూ నిలుచుండిపోయాడు. క్షణాలు దొర్లక పూర్వమే ముకుంద సుడిగాలిలో గదిలోకి వచ్చింది. వదనం ఎర్రబారి ఉంది. అసహనంగా ఊపిరి విడుస్తూం దామె. నిర్లిప్తంగా చిత్రాన్ని చూస్తున్న సుదర్శనం ఆమె రాకతో మర్యాద పాటించి, "కూర్చోండి" అన్నాడు.

"నేను కూర్చోవటానికి రాలేదు. మీరు గీసిన ఆ చిత్రం ఎవరిది?!" సూటిగా ప్రశ్నించింది.

"అరుణా మిల్స్ వారిది!" ఆన్సర్ టు ది పాయింట్ అన్నట్టు చెప్పాడు.

"జోకులు వెయ్యద్దు. ఎవర్ని చూసి వేశారు దాన్ని అని అడుగుతున్నాను."

ఆమె అధికారానికి నవ్వుకున్నాడు. "మీ అందంలో ఒక హుందాతనం ఉంది. కోపంతో దాన్ని చెడగొట్టకండి. ఇట్స్ మై హార్టీ సజెషన్!"

"నేను కోరుతున్నది సమాధానం. సజెషన్ కాదు. ఎవర్ని చూసి వేశారు దాన్ని?"

ఈసారామె నేత్రాలు అసహనంగా కదులాడినాయి. సుదర్శనం బుద్ధిగా సమాధానం చెప్పాడు.

"ఒక మాడల్‌ని చూచి వేశాను. పేరు చంద్రికా రాణి!"

"అబద్ధం!...చంద్రికారాణి కాదు!... సులేమా! !"

సులేమా !!? ... ఈ మారు సుదర్శనం ఆశ్చర్యపోయాడు. అయి ఉండవచ్చు. ఆమె అందంలో తెలుగుదనం లేదు. మహమ్మదీయుల తీరుతెన్నులు కనిపించా యా సోయగంలో అనుకున్నాడు.

"అబద్ధం ఆడి, దాచవలసిన అగత్యం నాకేం లేదు!" సమాధానం చెప్పాడు.

"అగత్యం మీకు లేకపోవచ్చు! కాని, దాచుకోవలసిన అగత్యం దానికి ఉంది. కాని, ఎందు కిలా చేసింది! ... ఇలాగే! మీరు ... చిత్రించినట్లే మీ ముందు కూర్చుని వ్రాయించుకుందా!" ఎగిరిపడుతున్న వక్షోజాలు ఆమెలో ఉరకలు వేస్తున్న ఉద్రేకానికి సూచికల్లా ఎగసిపడుతున్నాయి. పళ్ళ బిగువున ఆవేశాన్ని అణచుకుంటూంది.

"ఊహామూర్తుల్ని చెక్కాలనుకుంటే మాడల్ ఎందుకు?!" ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు.

సమాధానం చెప్పలే దామె. కొద్ది క్షణాలు నేలను చూస్తూ ఉండిపోయింది. "దీన్ని మీరు ఎందుకోసం వాడుకోదలిచారు? !"

"అరుణా మిల్స్ వారి పబ్లిసిటీ కోసం చిత్రించాను."

"పబ్లిసిటీకా!?"

"అవును. కేవలం నడివీథిలో నిలువెత్తు బొమ్మగా తయారుచేసి, బట్టల ప్రచారం చెయ్యడానికి ఈ కళామూర్తిని పెట్టబోతున్నాను." తెలియకుండానే ఆవేశం ప్రవేశించిం దతనిలో. హృదయంలో తిరుగుబాటు కెరటం విరగబడింది.

"కళను మీ రింత చీప్‌గా వాడుకుంటారా! ఇందుకు ప్రతిఫలంగా ఏమాశిస్తున్నారు మీరు!" ఆమె చూపులో కదిలిన అలతి భావానికి తట్టుకోలేకపోయాడు.

"రూపాయిల్లో లెక్కేస్తే, ఈ వ్యాపార కళకు పదహారు వందల వరకు ముడుతుంది. అయితే, అంతకుమించి ఆత్మ సంతృప్తి నశిస్తుంది. ప్రాఫిట్ నిల్!" ఆంతర్యం వెళ్ళగక్కకుండా ఉండలేకపోయాడు.

"అంత అయిష్టంతో దా న్నెందు కలా అపభ్రంశం చేస్తారు? ఆ ధర నే నిస్తాను, చిత్రాన్ని నా కివ్వగలరా?" అభ్యర్థించిం దామె.

"క్షమించండి! అది నా వృత్తి ధర్మానికి

లోక బాంధవి దారుశిల్పి: శ్రీమతి మణినారాయణ్ (బొంబాయి–6)

విరుద్ధం! నే నొక ఒప్పందానికి కట్టుబడి ఈ పనికి పూనుకున్నాను. దాన్ని పరిపూర్ణం చెయ్యవలసిన నైతిక బాధ్యత నా కుంది. తీరా చిత్రం పూర్తయిన తరవాత కళాభిరుచి బాధ్యతను త్రోసి రాజనమంటోంది. ఎటూ నిర్ణయించలేని స్థితిలో నే నున్నాను.'' నిస్సహాయతను వ్యక్తంచేస్తూ తల వాల్చుకున్నాడు.

మౌనం మరి కొద్ది క్షణాలు వారి మధ్య రాజ్యం చేసింది.

"కనీసం ప్రచారానికి వినియోగించ నని మాట ఇవ్వలేరా?" దీనంగా యాచిస్తున్నట్టున్నా యామె చూపులు.

''నన్ను యోచించుకోనివ్వండి'' అంటూ బాల్కనీ వేపు కదిలిపోయాడు.

"థాంక్స్! తరవాత కలుస్తాను.'' మెట్లమీద ఎవ్వరిదో పదధ్వని. క్రిందకు దిగిపోయిం దామె.

* * *

వారాలు గడిచాయి. అరుణా మిల్స్ వారికి ఇచ్చిన గడువు సమీపిస్తూంది. ఎన్నడూ లేనిది ఈ మా రిలా ఆంతర్యం ఎందుకు మొరాయిస్తూందో అర్థం కావడంలేదు. అపరిచితురాలి ప్రతిష్ఠ కోసం తా నెందుకు ఆలోచిస్తున్నాడు? ఈ దినం ఆ పని పూర్తిచెయ్యాలని నిర్ణయించుకున్నాడు సుదర్శనం. కాన్వాసు మీద కప్పిన తెరను తొలగించి మరో మారు చిత్రాన్ని చూశాడు. నిగూఢమైన భావాలను వెదజల్లే ఆ నేత్రాలు ఇప్పటికీ తనను వంచిస్తూనే ఉన్నాయి. తిరిగి తెరను కప్పేశాడు. సంకల్పాన్ని పుంజుకోవాలని సిగరెట్ ముట్టించాడు.

"గురువుగారూ! నీలమణిని జైరాజ్ చంపేస్తున్నాడు. రండి, సార్!'' వగుర్చుకుంటూ వచ్చి చెప్పిన వెంకటేశం తనకోసమైనా చూడకుండా తిరిగి పరుగు లంకించుకున్నాడు. సిగరెట్ విసిరికొట్టి సుదర్శనంకూడా అతని వెనక పరుగుపెట్ట సాగాడు.

నీలమణి తనకు చెల్లెలి లాంటిది. తనను పెంచిన తాయారు కన్న కూతురు నీలమణి. తాయారు వృత్తికి వేశ్య అయినా, ఆమెలోని మాతృహృదయం అనాథగా పడి ఉన్న సుదర్శనాన్ని చేరదీసి పెంచింది. నీలమణి తనతోబాటే ఆడింది. చదువుకుంది. కాని, కులాచారం ఆమెను కన్యగానే కణకణలాడే నిప్పుల్లోనికి త్రోసివేసింది. వ్యభిచారిణిగా మార్చింది. అక్కడా మాతృ హృదయం ఎందుకు బండబారిపోయిందో అర్థంగాని విషయం. సుదర్శనం ఎన్ని విధాల ప్రయత్నించి కూడా ఆ ఇద్దరి బ్రతుకుతెరువు మార్చలేకపోయాడు. చివరకు వారికి దూరంగా, ప్రయోజకుడై కూడా, వారిని అంటకుండా బ్రతుకుతున్నా డిప్పుడు.

వారాని కొక్కరోజైనా జైరాజ్ తన్నుతుంటాడు నీలమణిని. దాన్ని పోషిస్తున్నాననే అధికారం చెలాయిస్తుంటాడు.

నిర్మల్ టాకీస్ సందు తిరగ్గానే ఎదురయిన గుంపును చూడగానే సుదర్శనం గుండెలు ఝల్లుమన్నాయి. ఆ వీథిలో చిన్న చిన్న గలాటాలకు జనం మూగరు. అక్కడ అవి మామూలే. బేరాలు కుదరని వాళ్ళు, వాటాలు చాలని వాళ్ళు యాచకో యాచకః శత్రుః అన్న సూక్తిని నిజం చేస్తూ తరుచూ సిగపట్ల గోత్రాలకు వస్తుంటారు. అది అక్కడ అతి సామాన్యం! అలాంటి దీ వేళ ఇంత గుంపు — అదిరిపడే గుండెను అదుపుచేసుకొని గుంపు మధ్యకు చొరబడ్డాడు. నేలమీద నెత్తురు కారుతూన్న పెదవుల్ని తుడుచుకుంటూ అతి దయనీయంగా పడి ఉంది నీలమణి. ఆమె మీద ఇంకా పాశవికంగా విజృంభించి నడుముకు కట్టుకున్న బెల్టుతో బాదుతున్నాడు జైరాజ్! వాణ్ణొక గుంజు గుంజి ఇవతలకు లాగాడు సుదర్శనం. త్రాగినట్టున్నాడు. కళ్ళు అగ్నిగోళాల్లా మెరుస్తున్నాయి. చెమటలు కమ్మిన మొహంమీద రేగిన జుత్తు పడి మరీ భయంకరంగా ఉన్నాడు. ఆ మైకంలో కూడా సుదర్శనాన్ని పోల్చాడు. "ఉండు, గురూ! ... దీన్ని! ... దీన్ని ఈలం ... నీ మొహం చూసి ఊరుకుంటున్నాను గాని, లేకపోతే ఈసరికి నరికి పోగులు పెట్టేవాణ్ణి! ... దీన్ని ... ఎంత తన్నినా...'' మళ్ళీ కోపం తెర కమ్ముకొచ్చినట్టుంది— పట్టు విడిపించుకొని మళ్ళీ తన్నసాగాడు. చివరి కెలాగో నలుగురి సాయంతో జైరాజ్‌ను దూరంగా పట్టుకుపో గలిగాడు. చిరిగిన రవికె. స్థితి తొలగిన చీరకట్టు. కన్నీళ్ళు ఇంకిన కళ్ళతో, అతి దయనీయంగా రోదిస్తున్న నీలమణిని తీసుకొని ఆమె ఇంటికి చేర్చాడు. ఆ గుడిసెలో వెనక భాగాన వంటకు కట్టిన తడికలాంటి దాని వెనక నుంచి తాయారు దగ్గు వినిపిస్తూంది. గదిలో శబ్దం విని దగ్గు బలవంతంగా ఆపుకుంటూంది.

ఇంతవరకూ కూతురు నడిరోడ్డు మీద చావు దెబ్బలు తిని అసహాయంగా పడి ఉందని ఆ తడిక వెనక నున్న తల్లికి తెలియదు. మామూలుగా ఎవ్వరినో నూతన వ్యక్తిని తీసుకొచ్చిం దనుకుని ఆ రెండు క్షణాలూ చెవులూ, నోరూ, ఆత్మా మూసేసుకోవాలని రోగిష్టి ముసలి ప్రాణం తాపత్రయపడిపోతూంది. భగవాన్! ఇది ఎంతటి నికృష్టమైన శాపం!

> **క్రియ**
>
> మంచుగడ్డతో దీపాన్ని వెలిగించలేవు. మాటలతో ప్రేమాగ్నిని చల్లార్చలేవు.
>
> —షేక్స్పియర్

అనుకున్నాడు సుదర్శనం. నెత్తురు కారుతున్న నోటిని చీరకొంగుతో తుడుచుకొని, బాసినపట్టు వేసుకున్న చేతుల మీద గడ్డం ఆన్చుకొని రోడ్డువేపు చూస్తూ కూర్చుంది నీలమణి. ఆ కళ్ళలో నీరు లేదు. నిర్లిప్తత అంతకన్నా లేదు. వరదలో చిక్కువడ్డ కుక్కపిల్ల సహాయంకోసం తీరంవేపు చూస్తున్నట్టుగా ఉన్నాయి. భారంగా కాలం కదులుతూంది వారి మధ్య.

ఎంతకూ మాటలు వినిపించక పోవడంతో — "ఎవరమ్మా వచ్చింది!'' అని తాయారు ప్రశ్నించబోయింది. దగ్గు తెరలు పడనివ్వక ఊరుకుంది.

"అన్నయ్య వచ్చాడమ్మా!'' నీలమణి చెప్పింది.

"మీ రెందు కింత నికృష్టంగా బ్రతకాలి? నేను చనిపోయా ననుకున్నారా?'' అసహనంతో ప్రశ్నించాడు నీలను.

"మా గురించి నువ్వు బాధపడకన్నాయ్! మేమెలాగో బ్రతుకుతున్నాంగా!''

"ఇది బ్రతుకా! ... నరకంగాని! దీన్ని మీ రెందుకు వదలరో నాకర్థం కాదు.''

"నీకు అర్థం కాదన్నయ్యా! నువ్వు జన్మతః గొప్పవాడివి. అందుకే భగవంతుడు నీ కో ప్రత్యేకమైన కళ నిచ్చాడు. నువ్వు బురదలో పెరిగిన పద్మానివి. అంతమాత్రాన బురదకు ఆ పద్మం మీద హక్కు ఉండదు. దైవ సాన్నిధ్యం లాంటి నీ ఇంటిని ఈ కళంకిత పాదాలతో తాకమంటావా! మే మెక్కడున్నా మా చుట్టూ ఈ దుర్గంధం వీచక తప్పదు. నిప్పును దడికట్టుకోవాలని ప్రయత్నించకన్నయ్యా! మమ్మల్నిలా వదిలేయ్! నీకు జాలి పుట్టినప్పుడు ఓ మా రిలా తొంగి చూచిపో! చిన్నతనంలో అమ్మ నిన్ను సాకినంతమాత్రాన నీ జీవితాన్ని చీకటి లోనికి లాగే హక్కు మాకు లేదన్నయ్యా! అదంతా మరిచిపో.''

"పోనీ, జైరాజ్! డబ్బున్నవాడటగా అలాగైనా గుట్టుగా బ్రతకచ్చుగా!''

పేలవంగా నవ్వింది నీలమణి. "ఎంతిస్తా డన్నయ్యా! రోజుకు రెండు రూపాయలు. దానికి వాడికి రోజూ మాంసంతో తిండి పెట్టాలి. ఇక స న్నేం తినమంటావ్! అమ్మ కేం పెట్టను? నలుగురూ వాడికి జడిసి మాట్లాడుతున్నారు గాని, వా డిచ్చే దేమిటో ఈ వీథిలో అందరికీ తెలియదనా?'' నిట్టూర్చింది.

"జైరాజ్ లాంటి వారి ప్రాపకం పాముపడగ నీడలో విశ్రాంతి లాంటిది. అతడికి జడిసి ఎవ్వరూ ఈ కొంపకు రారు. వాడు మమ్మల్ని పోషించలేడు. నిన్న రాత్రి అమ్మకు తిండిలేక శోష వచ్చింది. చేత కానీ లేదు. చేసేదిలేక లాడ్జికి వెళ్ళాను. ఇలాంటి విషయాలు నీకు చెప్పవలసి రావడం నా దురదృష్టమన్నయ్యా! నే చేసుకున్న పాపం!'' దుఃఖం ఆమెను కప్పేసింది. రెండు చేతులా ముఖాన కప్పేసుకుని తాటి గుంజకు తల చేర్చి రోదించసాగింది. సుదర్శనం అక్కడ నిలుచుండలేక పోయాడు.

గబగబా తన రూముకు చేరుకున్నాడు. అంతర్యంలో చెప్పలేని ఆవేదన అలముకొని ఆర్తిని రగిలిస్తూంది. పెట్టెలోంచి డబ్బు తీసి వెంకటేశాని కిచ్చి నీలకు అందజెయ్యమన్నాడు. అంతకన్నా ఏం చెయ్యాలో అర్థంకాక ఆలోచనలు తామరతంపిగా చుట్టుకోగా గదిలో పచారు చెయ్యసాగాడు. ఈదురుగాలి విసురుగా లోన ప్రవేశించి కాన్వాసుమీది తెరను నేలకు తోసేసింది. ఎదురుగా నిశ్చలమూర్తిలో తన నీల కనిపిస్తూం దిప్పుడు. మాడల్ గర్ల్ అనే పాలరాతి మెట్టు మీద నిలుచున్న ఈ అమ్మాయికూడా అగాధంలో కూరుకుపోవడానికి ఎంతో కాలం పట్టదు. ఎంద రిలా ఈ సమాజంలో రోజురోజుకూ పథవిహీన లవుతున్నారు? వీరి నీ నరకజ్వాలల నుంచి వెలికి తీసే మార్గం లేదా? సుదర్శనం అంతర్యం అణువణువునా వణికిపోసాగింది. ఏం చెయ్యా లితను? ఏం చెయ్య గలడు? ఎలా ? ఈ విషమస్థితిని దాటేదెలా? ఆలోచన, ఆవేగం అతని లోని దివ్యచైతన్యాన్ని మేల్కొలిపాయి. కాన్వాసుమీద నిశ్చలంగా చూస్తున్న అమ్మాయి ముఖంలో, భయంకరమయిన నరకజ్వాలలను సహనంతో భరిస్తున్న నీలమణి మొహం కనిపించసాగింది. ఆమె చుట్టూ జ్వాలలు, నరకజ్వాలలు. ఆమెను కాల్చివేయాలని, కబళించి వేయాలని నాలుకలు సాచి ముందుకు వస్తున్నాయి. అసహాయను, ఆకలితో, ఆర్తితో— అబల అయిపోయిన అనాథను తన మృత్యుహస్తాలతో కబళించి వేయాలని స్వాహాదేవి చెలరేగి ముందుకు వస్తూంది. దృశ్యం బీభత్సపురంగును దిద్దుకొని ఆపుకోలేనంతటి ఆవేగాన్ని కలిగించింది. కుంచె కాన్వాస్ మీద విలయనృత్యం ప్రారంభిం

చింది.

రంగులు— జ్వాలలు! !— రక్తమ్! ! — రక్తి! ! బాపన— భీతి! ! ఒకదాని కొకటి పోటీపడి, చిక్కపడి ఆకారంగా చైతన్యాన్ని పొందుతున్నాయి.

సుదర్శనానికి స్వేదంతో వెన్నెదురు తడిసిపోయింది. పెదవులు మంటలకు అల్లాడే ఆకుల్లా వణుకుతున్నాయి. కుంచె మాత్రం కాన్వాసుమీద విశృంఖల నృత్యం కొనసాగిస్తూనే ఉంది. కాళిక నాలుక ల్లాంటి జ్వాలాశిఖల్ని చిత్రిస్తూనే ఉంది. ఆ జ్వాలమధ్య చిక్కుకున్న అబల చిత్రం— రక్షించమని, ఎక్కడెక్కడో కూపాంతరాలలో, కూరుకుపోతున్న గొంతుక పెగుల్చుకుని, మృత్యువు కౌగిలి లోంచి తన్ను విడిపించమని చావుకేక పెడుతూంది. అందరాని, అందుకోలేని ఆ అగాధపు లోతు సుదర్శనం చేతకాని తనానికి వెక్కిరిస్తూ నవ్వుతూంది.

ఆ ధ్వని, ఆ కరాళ నిస్వనం — తన చుట్టూ పదింతలై, పరివ్యాప్తమై, గుండెను వ్రయ్యలు చేస్తూ, పదేపదే వికటాట్టహాసం చేస్తూంది. గుండెలపై ఎవ్వరో సమ్మెటతో బాదుతున్నారు. ఆ బాధ భరించరానిదై— "అమ్మా! ! . . . నీలా ! ! !" అంటూ గావుకేక పెట్టాడు. కుంచె గాలిలోనికి ఎగిరి పోయింది. కుప్పగా కూలిపోయాడు. అప్పుడే గదిలో అడుగు పెట్టిన వెంకటేశం ఆ కేకకు అదిరిపడ్డాడు. "ఏమైందండీ?" అంటూ గది మధ్య పడి ఉన్న సుదర్శనాన్ని లేవనెత్తి సోఫాలో కూర్చుండబెట్టాడు. మొహం మీద నీళ్ళ చల్లి ఫాన్ ఆన్ చేశాడు.

"ఏమయింది, సార్!" అంటూ యువజాని కళ్ళలోకి ఆత్రంగా చూస్తూ నిలుచున్నాడు. సుదర్శనం క్రమంగా ఇహం లోనికి వచ్చాడు. తల విదుల్చుకున్నాడు. "ఏం, ఏమయింది? ఎందు కలా చూస్తు న్నావ్?" అంటూ లేచాడు. ఎదురుగా కాన్వాసుమీద మంటలు కనిపించాయి. బరువెక్కిన గుండెలతో వాటిని చూస్తూ సోఫాకు చారబడి ఉండిపోయాడు. అతని నేత్రాలు వర్షంతో బరువెక్కినవరివెన్నుల వలే అవనత ముఖాలై ఉన్నాయి. వెంకటేశం కాన్వాసును చూసి నివ్వెరపోయాడు.

"అదేమిటి, సార్, అరుణా మిల్స్ వారి బొమ్మమీద మంటలు వేశారు! ? అదేమిటి, ఆ మాడల్ అమ్మాయిని అలా మార్చేశారు!. .." ఆ పైన ఏం మాట్లా డాలో తెలియక విస్మయపాటుతో ఉండి పోయాడు.

"అది అరుణా మిల్స్ వారిది కాదు. నీలది! . . . నా నీలది! ! నిలువెల్లా దహించుకుపోతూ క్షణ క్షణానికి నా నించి దూరమై పోతున్న నీలది! ఈ చిత్రం ఎవ్వరికీ ఇవ్వదలచ లేదు. నాతోనే, నా లోనే నిలుపుకోవాలి దీన్ని!" స్థిరంగా అన్నాడు.

"మరి వాళ్ళకేం జెపుతారు?! ఎగ్రిమెంట్ మాటో?!" అయోమయంగా అడిగాడు వెంకటేశం.

సమాధానం చెప్పలేదు సుదర్శనం. "ఏమయినా దీన్ని మాత్రం ఇవ్వను! పోయి నీ పని చూసుకో!" అని హెచ్చరించి, జారి నేలపై వడ్డ తెరను కాన్వాసుపై కప్పివేశాడు.

అలసట శరీరాన్ని కమ్ముకోగా నీరసంగా సోఫాలో జారగిలపడి ఇంటి పైకప్పు కేసి ఉదాసీనంగా చూస్తూ ఉండి పోయాడు.

వీథిగేటు దగ్గర కారాగిన చప్పు డయింది. లేచి చూడాలనిపించలేదు. ఎవ్వరో తన గదిలో అడుగు పెట్టిన చప్పుడయింది గాని, తల తిప్పి చూడాలని పించలేదు. అలాగే శూన్యంలోకి చూస్తూ ఉండిపోయాడు. కొద్ది క్షణాల తరవాత తన ఎదురు సోఫాలో ముకుంద కూర్చుని ఉండటం చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు. "మీరా!. . . ఎంత సేపయింది వచ్చి?" అంటూ సర్దుకుని కూర్చున్నాడు.

"ఇప్పుడే! మిమ్మల్ని డిస్టర్బ్ చేసి ఉంటే క్షమించండి— నేనూ. . ."

సుదర్శనం ఆమె మాట మధ్యలోనే లేచిపోయాడు. "క్షమించండి! ఆ చిత్రాన్ని నే నివ్వలేను. అదీ..."

అతని వాక్యం పూర్తికాకుండానే "ఇప్పు డా చిత్రం ఇవ్వవలసిన అవసరం లేదు!" అంది—

గొంతు జీరబోయింది. ఆమె ముఖ మెందుకో నల్లగా వాడిపోయి ఉంది.

"కారణం!?" ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నిం చాడు.

"ఎవరి మర్యాద కాపాడాలని దాన్ని కొనదలిచానో అది ఇప్పుడు లేదు."

"అంటే!" ఆత్రతగా అడిగాడు.

"సులేమా చనిపోయింది ! !"

"ఆ! !. . ."

"అవును. . . చనిపోయింది. కిరస నాయిలు పోసి నిప్పంటించుకుంది. ఆత్మహత్య చేసుకుంది."

ఆ పైన ఆమె చెప్పలేక వెక్కి వెక్కి ఏడవసాగింది. సుదర్శనం గుండెలు చలితో గజగజ లాడాయి. "నిజమా! ... ఎందు కిలా జరిగింది! ... ఎవరు దీనికి కారణం! !" బిగ్గరగా ప్రశ్నించాడు. బదులుగా ముకుంద చేతిలోని కాగితం అతని కాళ్ళముందు పడింది. ఆత్రతగా తీసి చదివాడు.

"ముకుందా!

అప్పూరాలైన నీకుకూడా తెలియ

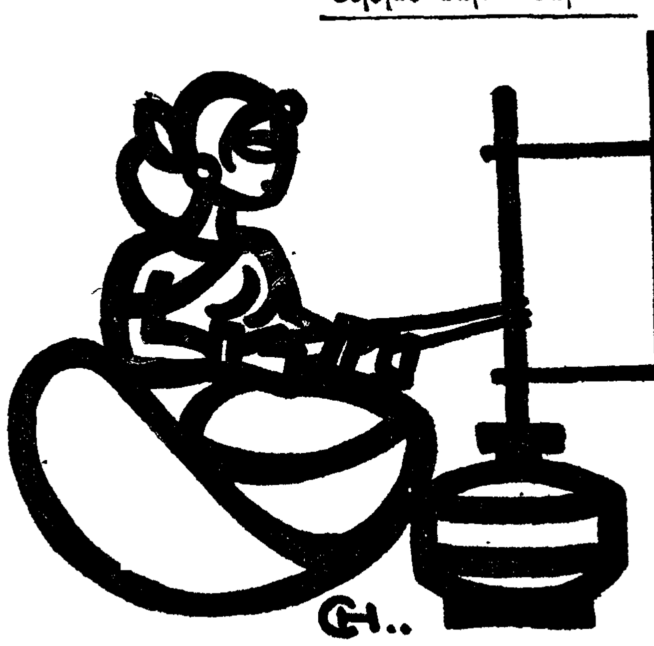

వెన్నముద్దలు — బి. చంద్ర (రామగుండం)

కుండా నే చేసిన క్షుద్రతపస్సు బూడిదయై పోయిన వేళ పశ్చాత్తాపంతో వ్రాస్తు న్నాను. నీకు నిజం చెప్పెయ్యకపోతే నా ఆత్మకు శాంతి ఉండదు. వేణుని ప్రేమించాను. కాదు, ఆరాధించాను. ప్రయోజకుణ్ణి చేసుకోవాలని అతని చదువు కోసం మాడల్ గర్ల్‌గా, ట్యూషన్లు చెప్పి, చివరకు ఒకటి రెండు పార్సు నాటకాల్లో వేషాలుకూడా వేశాను. నాకు తెలుసు—నీ కిది తెలిస్తే అసహ్యించు కుంటావు. బాధపడతావు. ఇప్పటికే నేను నీకు భారంగా ఉన్నాను. ఇంకా బరువు మోపలేక ఈ సాహసం చేశాను. క్షమించు. వేణు చదువు పూర్తి చేశాడు. వరంగల్‌లో ఒక ప్రైవేట్ కంపెనీలో ఉద్యోగం కుదిరింది. ముందుగా ధరావత్తు కట్టా లని, మూడు వందలు కావాలని ఉత్తరం వ్రాశాడు. తపస్సు ఫలించేవేళ అసన్న మయిందన్న సంతోషంతో ఒక చెట్టియార్ కంపెనీకి మాడల్‌గా ఉండి మూడు వందలూ సంపాదించాను. నే పెంచిన మొలక మహా వృక్షమై ఫలి స్తూంటే ఆశతో అందుకోవాలని, ఆ బోదెకు హత్తుకు పోవాలని కలలు కన్నాను. ఇక్కడే నేను ఘోరంగా దెబ్బ తిన్నది. వేణుకూడా అందరిలాగే మగవాడు. నేను పెళ్ళేసరికే పది వేల కట్నానికి అమ్ముడు పోయాడు. ఆ మామగారు కట్టిన ధరావత్తుతో ఉద్యోగంలో చేరిపోయాడు. పైగా నేను శీలవతిని కానని, నా లాంటి పథవిహీనను కట్టుకొని భవిష్యత్తును అంధకారం చేసుకోలేనని మొహం మీద చెప్పేశాడు. చాలు, ముకుందా! ఆత్మ వంచన చేసుకొని ఇన్నాళ్ళు నే చేసిన తప్పిదానికి ఈ శిక్ష చాలు. ఇంక జీవించా లని లేదు. ఆఖరిసారి మనసు విప్పి నా పాపాన్ని నీ ముందు కడిగేసుకోవాలని వ్రాస్తున్నాను. ఇది నీకు అందే వేళకు నేను ఉండను. సెలవు. మన్నించు.

—నీ సులేమ."

"నెవ్వర్!. . . నెవ్వర్! ఇట్ షుడ్ బి హాపెన్డ్! ! అలా జరగటానికి వీల్లేదు!" గట్టిగా కేక పెట్టాడు సుదర్శనం. "నేను హంతకుణ్ణి కాలేను. కాలేను . . .ప్లీజ్ హెల్ప్ మి!" పిచ్చిగా జుత్తు పీక్కున్నాడు.

"ఏమిటి మీ రంటున్నది! సులేమను చంపింది మీరా!" ఆశ్చర్యపోయింది ముకుంద.

"అవును, నేనే! ఆ అమాయకురాలిని, అపహాయను చంపింది నేనే! ఉద్ధరించ డం చేతకాక, అసమర్థుడనై కౌశికుడు మహాపతివ్రతను శపించినట్లు, ఆమెను నేనే శపించాను. చేతులారా మంటల్లో బూడి చేశాను. చూడు— చూడు, నేను చేసిన కిరాతకాన్ని, ఘాతుకాన్ని చూడు!"

కాన్వాసు మీది తెరను పరమని చింపివేశాడు. ఆశ్చర్యం! . . ఎదురుగా మంటల మధ్య కాలి బూడిదయ్యి పోతూ ఆదుకొమ్మని ఆర్తితో అలమటిస్తున్న సులేమ చిత్రాన్ని చూసి అవాక్కయి నిలుచుండిపోయింది ముకుంద. 'భగవాన్! ఎంతటి యాదృచ్ఛిక మిది! ' ఆక్రోశిం చిం దామె అంతర్యం! "కాదు, నే గీసిన శాపం!" కుప్ప కూలి పోయాడు సుదర్శనం. ★